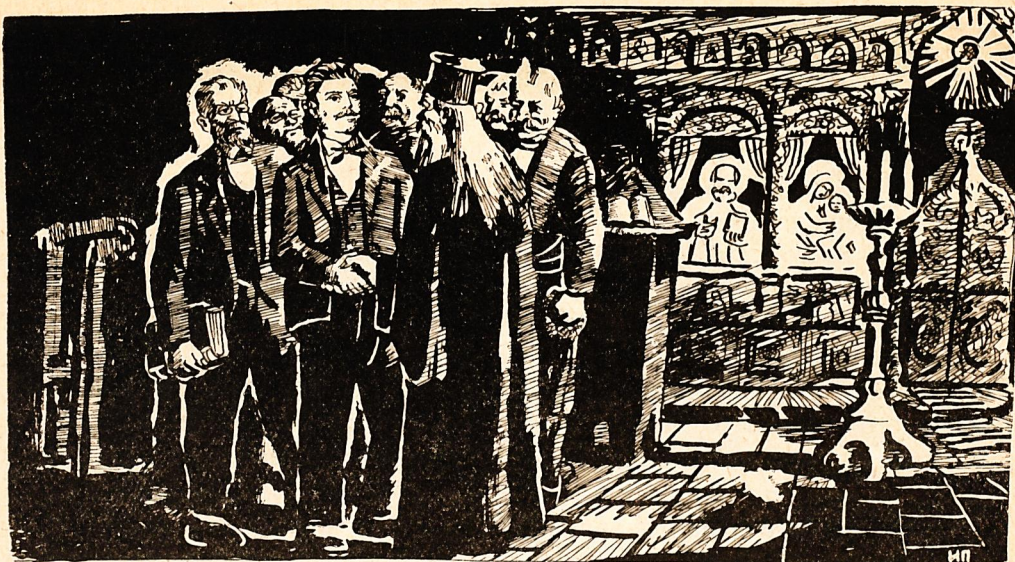

Сладкогласиятъ пѣвецъ

Начупениятъ гръбъ на Балкана сега бѣше ослѣпително бѣлъ. Дълбокъ снѣгъ покриваше върхове, долини, чукари и усойни мѣста. Студениятъ въздухъ бѣше чистъ като кристалъ. Никакъвъ шумъ не нарушаваше мълчанието на планината. Само долу чернитѣ комини на кжшитѣ бѣлваха гжсти кълба димъ. Той се виеше надъ Трѣвна и се загубваше нѣкъде изъ бледото зимно небе.

Въ този студенъ декемврийски день, въ градчето влизаше единъ конникъ. Дълги ледени игли трептѣха по гривата и по опашката на животното. Но то вървѣше бързо, съ наведена глава, а отъ ноздритѣ му излизаше бѣла пара.

Конникътъ бѣше завитъ въ дебело наметало. На главата си бѣше нахлупилъ голѣма гугла. Тя скри-

ваше лицето му.

Той смушка коня, който зави по крива тѣсна улица, край която се гушеха, сякашъ свити отъ студа, кжшитѣ. Не следъ много, непознатиятъ излѣзе на площада. Той спрѣ коня, скочи чевръсто и се огледа. Всички кафенета и кръчми бѣха затворени. Трѣвненци, облѣчени въ дебели празнични дрехи, бързаха къмъ църквата „Св. Георги“.

Пътникътъ откри лицето си и започна да духа вкочанясалитѣ си ржце. Сега можеха да се видятъ неговитѣ весели сини очи и малки руси мустачки, върху които се бѣха полепили тънки ледени нишки. Той се огледа още веднѣжъ на всички страни, сякашъ, че търсѣше нѣкого. После внезапно реши нѣщо, поведе коня задъ себе си и се упжти къмъ църквата.